

19 ianuarie – 25 ianuarie

Întronarea Mielului

Textul de memorat: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.*” (Apocalipsa 3:21)

Până în acest punct, viziunea a conținut mesaje transmise de Hristos poporului Său de pe pământ. Acum, viziunea își mută locul de desfășurare de pe pământ în cer și descrie „ce are să se întâmple după aceste lucruri” (Apocalipsa 4:1) - viitorul.

Viziunea din capitolele 4 și 5 ne oferă o imagine a marii lupte. La fel ca în capitolul 12, ea înfățișează simbolic istoria planului de mântuire, începând cu lucrarea lui Hristos pe pământ. Înainte să ne dezvăluie viitorul, ni se permite să privim pentru o clipă începerea lucrării Sale din cer. Capitolele 4 și 5 ne prezintă semnificația evenimentelor viitoare consemnate în restul cărții, văzute din perspectiva Cerului.

De asemenea, observăm că, dacă mesajele către cele șapte biserici au fost scrise într-un limbaj oarecum explicit, de aici înainte cartea recurge la un limbaj simbolic care nu este întotdeauna simplu de interpretat. Limbajul acesta este preluat din istoria poporului lui Dumnezeu, așa cum este ea consemnată în Vechiul Testament. De aceea, interpretarea corectă a cărții Apocalipsa necesită o înțelegere corectă a limbajului ei simbolic în lumina Vechiului Testament.

Duminică, 20 ianuarie – În sala tronului din cer

În Apocalipsa 4:1, Isus îl invită pe Ioan să urce în cer prin ușa deschisă, pentru a-i oferi o imagine extinsă a istoriei, din timpul acela până la revenirea Sa.

1. Ce aflăm despre grandoearea sălii tronului ceresc? Apocalipsa 4:1-8; Ezechiel 1:26-28; Apocalipsa 5:11-14

Prin ușa deschisă a templului ceresc, apostolul a văzut tronul lui Dumnezeu. Tronul acesta este simbolul domniei și al autorității lui Dumnezeu asupra lumii create, iar curcubeul care înconjoară tronul reprezintă credincioșia Lui față de poporul Său. Însă autoritatea Lui a fost contestată de Satana, adversarul Său care a vrut să-l ia locul. Aceasta este miza principală a marii lupte dintre Dumnezeu și Satana. Întrunirea din sala tronului ceresc are ca scop să stabilească o dată pentru totdeauna legitimitatea domniei lui Dumnezeu asupra universului.

2. Ce învățăm din următoarele texte despre închinarea adevărată? De ce se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu (capitolul 4) și Mielului (capitolul 5)? Apocalipsa 4:8-11; Apocalipsa 5:9-14

Apocalipsa 4 și 5 prezintă o descriere generală a sălii tronului din templul ceresc și a închinării care se desfășoară acolo. Dumnezeu primește laude pentru puterea Sa creatoare și Mielul, pentru mântuirea pe care a adus-o. Închinarea adevărată rememorează și celebrează lucrarea minunată a lui Dumnezeu de creare și de răscumpărare. Dumnezeul care a creat lumea are puterea de a o readuce la starea inițială și de a o transforma într-o locuință veșnică pentru poporul Său, așa cum a promis.

„Mielul care a fost junghiat” pentru noi este Creatorul nostru și al universului. Ce speranță ne dă acest fapt, în această lume a necazului și durerii?

Luni, 21 ianuarie – Întrunirea din sala tronului ceresc

Din descrierea din Apocalipsa 4:4, deducem că cei 24 de bătrâni nu sunt îngeri. În Biblie, numele de „bătrân” se referă în general la oameni. Spre deosebire de îngeri, care stau mereu înaintea lui Dumnezeu, „bătrânii” aceștia stau pe scaune de domnie. Hainele lor albe sunt veșmintele tipice credincioșilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:4,5). Coroanele victoriei (în greacă, *stephanoi*) de pe capetele lor sunt cele făgăduite de Domnul biruitoarelor (Iacov 1:12). Toate acestea ne sugerează că ei sunt oameni sfinți glorificați.

Numărul 24 este simbolic: constă din două serii de 12, în Biblie 12 fiind simbolul poporului lui Dumnezeu. Prin urmare, cei 24 de bătrâni ar putea fi reprezentanții poporului lui Dumnezeu în totalitatea lor. De asemenea, 24 este numărul căpeteniilor cetelor de preoți care slujeau pe rând în templul de pe pământ (1 Cronici 24:1-19).

Faptul că cei 24 de bătrâni nu mai sunt menționați în alt loc din Biblie ne lasă să înțelegem că ei sunt nou-veniți în sala tronului ceresc, poate, cu puțin timp înainte de momentul descris. Ar putea fi sfinții înviați la moartea lui Isus (Matei 27:51-53) și luați la cer de El, la înălțarea Sa (Efeseni 4:8).

3. Compară descrierea făcută de Ioan celor patru făpturi vii cu descrierile asemănătoare din viziunile lui Ezechiel și Isaia. Apocalipsa 4:6-8; Ezechiel 1:5-14; Ezechiel 10:20-22; Isaia 6:2,3

Cele patru făpturi vii sunt îngerii care îi slujesc lui Dumnezeu stând cel mai aproape de tronul Său (Psalmii 99:1). Aripile simbolizează rapiditatea cu care aduc la îndeplinire poruncile Sale, iar ochii, inteligența lor.

Marți, 22 ianuarie – Cartea pecetluită

4. Ce înseamnă faptul că această carte era pecetluită? Apocalipsa 5:1; Vezi Isaia 29:11,12

Potrivit textului grecesc, sulul se afla pe tron, la dreapta Tatălui. Aștepta să vină Cineva vrednic să-l ia și să-și ocupe locul pe tron.

Ellen G. White precizează că sulul pecetluit conține „istoria providenței lui Dumnezeu, istoria profetică a națiunilor și a bisericii. Acolo erau cuprinse cuvintele divine, autoritatea Sa, poruncile Sale, legile Sale, toate sfaturile Celui Veșnic în simbol și istoria tuturor puterilor conducătoare ale națiunilor. În limbaj simbolic, în sulul acesta era arătat rolul tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor de la începutul și până la încheierea istoriei pământului” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 9, p. 7).

Pe scurt, sulul pecetluit conține taina lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale de a rezolva problema păcatului și de a salva ființele umane căzute. Planurile acestea se vor împlini complet la a doua venire a lui Hristos (vezi Apocalipsa 10:7).

5. De ce este Hristos singurul vrednic în întregul univers să ia sulul pecetluit și să-l deschidă? Apocalipsa 5:2-7

Scena din sala tronului are legătură cu rebeliunea lui Satana. Planeta aceasta, deși a fost creată de Dumnezeu, s-a aflat sub stăpânirea uzurpatorului, Satana. Plânsul lui Ioan ar putea fi asociat cu lacrimile vărsate de credincioșii din toate timpurile pentru a fi scăpați din robia păcatului. Sulul pecetluit cuprinde planul lui Dumnezeu pentru rezolvarea problemei păcatului. Bineînțeles că Dumnezeu ar fi putut rezolva această problemă singur, fiindcă dispune de o putere infinită. Răscumpărarea rasei umane căzute cerea însă pe cineva special, adică pe Isus, care a biruit și care a fost astfel vrednic să deschidă cartea, să preia stăpânirea asupra pământului și să devină Mijlocitorul nostru în sanctuarul ceresc.

Cum putem să-L păstrăm pe Isus în prim-planul experienței noastre creștine?

Miercuri, 23 ianuarie – Întronarea Mielului

6. Ce idee transmisă de următoarele pasaje împreună ne dă o mare speranță și mângâiere sufletească? Apocalipsa 5:8-14; Efeseni 1:20-23; Evrei 10:12

Când S-a apropiat de tron, Hristos (Mielul) a luat sulul. Prin acest act, a primit toată autoritatea și suveranitatea (Efeseni 1:20-22). Întregul univers a recunoscut în clipa aceea biruința deplină a lui Hristos asupra păcatului și legitimitatea stăpânirii Sale. Ce se pierduse prin Adam a fost recâștigat de Hristos.

Faptul că El ia acest sul sugerează ideea că destinul întregii omeniri este așezat în mâinile lui Hristos. Cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se pleacă înaintea Lui și I se închină (la fel ca în Apocalipsa 4:9,10): „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost junghiat.” Prin aceasta, îngerii și reprezentanții omenirii răscumperate validează jertfa lui Hristos în favoarea omenirii. El a plătit cu sângele Său prețul de răscumpărare pentru oamenii căzuți și le oferă speranța mântuirii și promisiunea unui viitor care întrece orice imaginație.

Celor patru făpturi vii și bătrânilor li se alătură apoi îngerii nenumărați din jurul tronului și îi aduc laude împăratului care este întronat: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

În acest punct, toate ființele create din cer și de pe pământ se unesc să Le aducă adorare Tatălui și Fiului: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13). La acest cuvânt al lor, cele patru făpturi vii răspund cu „amin”, iar cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternă, încheind astfel sărbătoarea din sala tronului ceresc.

Unii fizicienii presupun că într-o zi universul se va topi, alții că se va prăbuși în el însuși, iar alții că se va dezintegra. Cât de diferit este viitorul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu! Cum putem să ne bucurăm încă de pe acum de viitorul care ne este rezervat?

Joi, 24 ianuarie – Semnificația Cincizecimii

Apocalipsa 5 descrie unul dintre evenimentele decisive din istoria planului de mântuire: intrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc ca împărat și Mare-Preot, pentru lucrarea Sa de după răstignire. Ocupându-Și locul pe tronul ceresc la dreapta Tatălui (Evrei 12:2; vezi și Apocalipsa 3:21), El duce la bun sfârșit planul de mântuire. În același timp, El mijlocește pentru noi în sanctuarul ceresc și ne asigură intrarea liberă la Dumnezeu și iertarea păcatelor.

7. Ce importanță avea înălțarea lui Hristos la cer pentru coborârea Duhului Sfânt? De ce nu a coborât Duhul asupra ucenicilor înainte ca Isus să fie proslăvit? Faptele 2:32-36; Ioan 7:39

Înălțarea lui Hristos în sanctuarul ceresc a fost urmată de coborârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor. Apocalipsa 5:6 menționează că cele șapte Duhuri sunt „trimise în tot pământul”. Numărul șapte denotă lucrarea Duhului Sfânt în lume în totalitatea ei. Până la acest moment, Duhul Sfânt apare de obicei înaintea tronului (vezi Apocalipsa 1:4; 4:5), însă, odată cu întronarea lui Hristos, El este trimis pe pământ. Trimiterea aceasta este legată de o nouă etapă a lucrării lui Hristos, aceea de după Calvar. Ea era semnul că Isus Se înfățișase înaintea Tatălui și că jertfa Sa în favoarea oamenilor fusese acceptată.

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui aveau să primească binecuvântata făgăduință. (...) Când a trecut prin porțile cerului, Hristos a fost întronat în timp ce îngerii care-L înconjurau I se închinau. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 30).

Citește Evrei 4:16 și 8:1. Cum te simți la gândul că Isus stă pe tronul ceresc ca Împărat și Preot al nostru? Ce influență are acest adevăr asupra atitudinii tale față de diversele situații prin care treci și asupra atitudinii tale față de viitor?

Vineri, 25 ianuarie – Un gând de încheiere

Mesajul din capitolele 4 și 5 are o importanță deosebită pentru poporul lui Dumnezeu de azi. Coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime a marcat începutul predicării Evangheliei; mesajul central era despre Isus, cel înălțat ca împărat și Preot pe tronul ceresc și era inima credinței primilor creștini (Faptele 2:32-36; 5:30,31). El îi motiva pe credincioși și le alimenta credința și curajul în fața persecuției și a greutăților vieții (Faptele 7:55,56; Romani 8:34). Mulți au răspuns predicării lor. De atunci înainte și prin prezența lui Isus în lucrarea Duhului Sfânt, împărăția lui Dumnezeu pe pământ s-a extins continuu.

Să nu uităm niciodată că doar vestea bună a mântuirii prin Hristos poate atinge inima oamenilor și îi poate transforma, doar ea îi poate convinge să răspundă la apelul Evangheliei veșnice de a se teme de Dumnezeu, de a-l da slavă și de a I se închina (Apocalipsa 14:7). Singura noastră speranță este Mântuitorul nostru, împăratul și Preotul nostru din sanctuarul ceresc. El este cu credincioșii Săi și va fi cu ei până la sfârșit (Matei 28:20). Viitorul este în mâna Lui.

Să nu uităm că, păstrând în minte esența Evangheliei, propovăduirea mesajului ultim în lumea aceasta pierdută și suferindă va avea succes. Nimic altceva din ce predicăm nu întrece în importanță jertfa lui Hristos și ceea ce ne învață ea despre Dumnezeu.

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, cap. 87, „La Tatăl Meu și la Tatăl vostru”; *Faptele apostolilor*, cap. 5, „Darul Duhului”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 1-7

1. Ce trebuia să facă cel care aducea o ardere-de-tot, ca să facă ispășire pentru el?
2. Ce trebuiau să conțină și ce nu trebuiau să conțină toate darurile de mâncare?
3. Despre care două lucruri a spus Dumnezeu să nu fie mâncate „cu niciun chip”?
4. Carnea cărei jertfe de ispășire nu trebuia să fie mâncată, ci arsă?

Istoria mântuirii, capitolul 48

5. Ce răspuns i-a dat Tyndale învățatului catolic care afirmase că ar fi fost mai bine fără Legea lui Dumnezeu decât fără legea papei?